13/03/2021

“Ο οικίσκος της καλοσύνης”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης

Γράφει ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μάνης κ. Χρυσόστομος Γ’

Στίς 7 Μαρτίου 2021, ἔφυγε γιά τόν οὐρανό ἡ εὐλαβεστάτη Μαρία Δενδρινέλη σέ ἡλικία 86 ἐτῶν, χήρα, καταγομένη ἀπό τήν νῆσο Κῶ, μία γυναίκα βαθειᾶς πίστεως καί πολλῆς εὐλάβειας. Μιά γερόντισσα, πού ἀγαποῦσε τήν Παναγία καί εἶχε τό εἰκόνισμά της, πού εἶχε φέρει ἀπό τά Δωδεκάννησα, στό πιό κεντρικό σημεῖο τοῦ μικροῦ οἰκίσκου της, στήν Ἁγία Παρασκευή Ἀττικῆς.

Ἡ γραῖα αὐτή, κυρά-Μαρία, ὅπως ὅλοι τήν ἤξεραν, ἦταν ἕνας ὑπέροχος ἄνθρωπος. Στή ζωή της ἐφαρμόστηκε, τό τοῦ Ψαλμωδοῦ: «Κύριος, ὀρφανόν καί χήραν ἀναλήψεται» (Ψαλμ. 145, 9). Καί πράγματι, ὁ Θεός ἦταν ὁ βοηθός καί σκεπαστής καί ἀντιλήπτωρ, σ’ ὅλη της τήν δύσκολη ζωή. Ἔζησε πολύ πτωχικά (καθάριζε σπίτια καί σκάλες) χωρίς πλούτη, χωρίς κοσμικές δόξες, χωρίς χειροκροτήματα, χωρίς τιμητικά διπλώματα καί παράσημα. Τά δικά της παράσημα ἦταν: Ἡ δυνατή

πίστη της, ἡ αὐστηρή τήρηση τῆς νηστείας (δέν γεύθηκε κρέας τά τελευταῖα 40 χρόνια) ἡ ὑποδειγματική εὐλάβειά της, ἡ γενναία ὑπομονή της, ἡ ἀδιάλειπτη προσευχή της, ἡ χαριτωμένη ἁπλότητά της (ἡ ἀγαπημένη της μάλιστα προσφώνηση ἦταν: «παιδάκι μου, λουλουδάκι μου»), ἡ βαθειά ἀγάπη της γιά τόν Ἰησοῦ Χριστό καί τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο.

Γι' αὐτό καί ἡ γαλήνη καί ἡ χαρά στό πρόσωπό της εἶχαν μόνιμη θέση, καθ' ὅτι ἴσχυε τό βιβλικόν: «Καρδίας εὐφραινομένης πρόσωπον θάλλει» (Παροιμ. 15, 13).

Τό σπιτάκι της, ἀνάμεσα σέ πολυκατοικίες ἐπί τῆς ὁδοῦ Κομνηνῶν, ἀρ. 5, στήν Ἁγία Παρασκευή, ἦταν ὡς ἕνα μικρό κελί μοναχῆς. Ἄλλωστε καί ἡ ἴδια ζοῦσε ὡς μοναχή. Οἱ τοῖχοι γεμᾶτοι εἰκόνες. Ὅλοι οἱ Ἅγιοι, παλαιοί καί νέοι. Τό καντῆλι της, ποτέ σβηστό. Θυμιάτιζε πρωΐ καί ἐσπέρας καί μέσα στόν οἰκίσκο της καί ἀπέξω ἀπ' αὐτόν, ὅλους τούς γείτονες. Τό βιβλιαράκι τῆς Παράκλησης πρός τήν Παναγία, δίπλα στό μαξιλάρι της. Καί ἡ κουζινίτσα της ἦταν τό ἐργαστήριο γιά τά πρόσφορα, τά καταπληκτικά, πού ἔφτιαχνε τηρῶντας ὅλη τήν «ἱεροτελεστία», γιά νά σταλοῦν κατόπιν σέ Ναούς, σέ Μοναστήρια, σέ ἀκριτικά νησιά, ἀκόμη καί σέ χῶρες ὅπου γινόταν ἱεραποστολή. Πολλές φορές στή Μητρόπολη Ἀθηνῶν μέ τά ὑπέροχα πρόσφορα τῆς κυρά-Μαρίας ἐτελεῖτο ἡ Προσκομιδή. Ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυρός Χριστόδουλος, μέ τά δικά της πρόσφορα ἤθελε νά τελεῖ τήν Θεία Λειτουργία. Μία ἡμέρα, μάλιστα, τήν ἐπεσκέφθη μέ δῶρα καί ἄλλες εὐλογίες στό φτωχικό της καί ἡ χαρά ἔλαμπε κυριολεκτικά στό πρόσωπό της. Οἱ γείτονες, τότε, ἔβλεπαν καί ἔλεγαν: «Ὁ Χριστόδουλος στό καλυβάκι τῆς κυρά-Μαρίας, πῶς αὐτό;». Ναί, ὁ «μεγάλος» Ἀρχιεπίσκοπος, στή πτωχοτάτη κυρά-Μαρία ἐξωτερικά, ἀλλά πλούσια ἐσωτερικά.

Ἀγαποῦσε ὅλους τούς ἀνθρώπους καί μάλιστα ἐπειδή εἶχε παρακολουθήσει πολλά σεμινάρια στόν «Ἐρυθρό Σταυρό» ἤξερε καί ἔκαμνε ἐνέσεις σέ ὅσους ἀσθενεῖς τήν καλοῦσαν στά σπίτια τους. Ἀλλά ἀκόμη πήγαινε στά νοσοκομεῖα καί τάϊζε ἀσθενεῖς κληρικούς, μοναχούς καί μοναχές. Σεβόταν ἀπόλυτα ὅλους, τούς Ἀρχιερεῖς, τούς ἱερεῖς καί τούς μοναχούς. Ἡ προσευχή της ἦταν ὅλως ἰδιαίτερη γιά τά νέα παιδιά, γιά τίς πτωχές οἰκογένειες, γιά ἐκείνους πού εἶχαν πάρει διαζύγιο, γιά τούς μοναχικούς ἀνθρώπους, γιά τούς ναρκωμανεῖς, γιά τούς ἀρρώστους, γιά τίς χῆρες, γιά τά ὀρφανά, γιά τούς πολυτέκνους, γιά τούς βασανισμένους ἀνθρώπους, γιά τούς ἐχθρούς τῆς Ἐκκλησίας, γιά ὅλους καί γιά ὅλα. Τό ἔργον της ἦταν: Νά ζυμώνει πρόσφορα καί νά προσεύχεται.

Ἐπειδή οὐδέποτε ἀπέκτησε «κομπόδεμα» χρημάτων, τήν συντηροῦσαν οἱ πιστοί χριστιανοί. Ἔλεγαν οἱ νοικοκυρές, ὅταν πήγαιναν γιά τά ψώνια τους «ἑπτά κουτιά γάλα, πέντε γιά τό σπίτι μου καί δύο γιά τήν κυρά-Μαρία. Τρία κιλά ρύζι. Δύο γιά μένα, ἕνα γιά τήν κυρά-Μαρία». Κάποιος κληρικός τῆς ἀγόραζε τά φάρμακα. Ἄλλος

πιστός χριστιανός τῆς ἔβαζε τό πετρέλαιο γιά τήν σόμπα καί ἄλλος ἄλλα. Ὁ φούρναρης τῆς πήγαινε τά σακιά τό ἀλεύρι γιά τά πρόσφορα καί ὁ ταχυδρόμος πλήρωνε τά ταχυδρομικά γιά τήν ἀποστολή τῶν προσφόρων. Κάποτε προθυμοποιήθηκαν φοιτητές καί ἐλευθέρωσαν τό σπιτάκι της ἀπό τά πολλά χιόνια καί ἄλλοι τήν πήγαιναν σέ ἰατρεῖο, ἄν χρειαζόταν, κάποια ἰατρική ἐξέταση. Ὅταν ἀρρώστησε σοβαρά καί βρισκόταν μονάχη της στό «Ἀττικόν» νοσοκομεῖο, στό διάδρομο, καθισμένη σ' ἕνα πάγκο καί βέβαια πονοῦσε, ἀργά τό μεσημέρι τήν ἀντιλήφθηκε ἕνας νέος ἰατρός καί τῆς εἶπε «τί ἔχεις», τότε τοῦ μίλησε ὅ,τι πονάει καί αὐτός τήν ἀνέλαβε, ὁ ἰατρός, ὡς μάνα του. Τῆς εἶπε: «Δέν ἔχεις κανένα νά σέ φροντίσει;». Ἐκείνη ἀπάντησε: «Ναί, ἔχω τό Θεό» καί ἔδειξε τόν οὐρανό!

Ἡ ἐπικοινωνία μαζί της στό ἀπέριττο σπιτάκι της ἦταν πάντοτε εὐκαιρία πνευματικῆς χαρᾶς καί οἰκοδομῆς. Μοιραζόνταν τίς δοκιμασίες καί τίς θλίψεις, ὅσων τήν ἐπισκέπτονταν. Παρηγοροῦσε μέ τά σοφά λόγια της. Ἔδινε συμβουλές γιά ἀντοχή, ὑπομονή, κουράγιο καί καταφυγή στήν γλυκιά μάνα Παναγία. Ὅσοι ἀναχωροῦσαν ἀπό τό πτωχικό της ἦσαν γεμάτοι ἀπό παραμυθία καί ἠρεμία στή ψυχή τους. Ἦταν ὁ οἰκίσκος τῆς καλωσύνης!

Ἀγαποῦσε νά ἀκούει ἱερές ἀγρυπνίες, καί ἤθελε μόνο λόγια στά αὐτιά της χριστιανικά, ὠφέλιμα, διδακτικά γιά τήν ψυχή της. Ἔλεγε ἡ ἴδια συνεχῶς: «Ὁ Θεός νά μᾶς ἐλεήσει». Χαιρόταν τήν ἐξομολόγηση στόν πνευματικό της, τόν ἀείμνηστο π. Σπυρίδωνα Καλύβα, χαιρόταν τίς ὠφέλιμες συζητήσεις μέ τούς Ἁγιορεῖτες πατέρες πού συχνά τήν ἐπισκεπτόντουσαν, χαιρόταν τά παιδιά ἀπό τά σχολεῖα πού πήγαιναν νά τῆς ποῦν τά κάλαντα. Μά, ἡ μεγάλη της ἐπίσκεψη, ὅπως ἔλεγε, ἦταν, ὅταν δέν μποροῦσε νά ἐκκλησιαστεῖ, ὁ ἱερέας πού πήγαινε στήν κάμαρά της μέ τό Ἅγιο Ποτήριο γιά νά τήν κοινωνήσει. Ὑποδεχόταν, πνευματικά προετοιμασμένη, τόν Μεγάλο Ἐπισκέπτη τῆς ψυχῆς της, τόν Χριστό. Τελικά, ἡ ἀείμνηστη ἦταν ἡ προσωποποίηση τοῦ πρώτου Μακαρισμοῦ τοῦ Κυρίου: «Μακάριοι οἱ πτωχοί τῷ πνεύματι ὅτι αὐτῶν ἐστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. ε', 3).

Καί πράγματι, τώρα, ἡ κυρά-Μαρία μας, ἀναπαύεται στόν «Κῆπο τῆς Ἐδέμ». Εἶναι μαζί μέ τήν Παναγία, μέ τούς Ἀγγέλους, πού ἔβλεπε πρίν τήν ὁσιακή κοίμησή της, συντροφιά μέ τήν ἀγαπημένη της Ὁσιοπαρθενομάρτυρα Ἁγία Παρασκευή.

Αἰωνία της ἡ μνήμη.